Excursie de Crăciun, în Bucegi

Bradul pe vârfurile munților este împodobit cu ciucuri de zăpadă argintie

Ideea de a petrece sărbătorile Crăciunului departe de orașul poftelor gastronomice, nu era nouă pentru noi cei obicinuiți cu drumeția.

Scăpam astfel de toate invitațiile și odată cu ele și de indigestia care tronează în aceste zile de sărbători mai în toate casele creștinești...

Cum buzunarul nostru de studenți... pârliți, nu ne îndemna să luăm drumul streinătății, am hotărât, ca de obiceiu, să ne petrecem sărbătorile Nașterii Domnului, în munți.

Bucegii au fost leagănul tinereții noastre și al tuturor prietenilor cari, odată duși la munte, la fel ca și în povestea cu coada ursului, nu s'au mai putut depărta de el.

Era într'o iarnă, imediat după războiu...

Muntele încă nu fusese călcat de prea mulți pași. Nu știu dacă dela Sf. Maria, când bruma și vântul pun stăpânire pe înălțimi și până la Rusalii, când sub blândul soare, petice de pământ negru fumegând de zbiceala căldurii, zdrențuesc lințoliul de zăpadă, pașii omenești călcau prea des potecile muntoase.

Turismul de iarnă era aproape inexistent iar cel de vară deabia atunci își înfiripa o activitate.

La Peștera Ialomiței nu erau decât chiliile vechi, sub stăpânirea gospodarului părinte stareț Mihail Bădilă, iar la schitul nou, chilioarele regești, sub mâna gospodarului părinte Leonida, supranumit și „inginerul", erau afundate, mai până la acoperiș, în zăpada abundentă.

Am pornit'o spre peșteră, 4 camarazi, pe la Mălăești.

In gerul sticlos de dimineață când aerul ozonat îți pătrundea vijelios până în cea din urmă celulă a plămânului, înaintam voioși pe valea Cerbului spre Dihamul, ca de acolo să pătrundem în valea Râsnoavei.

Traistamele de spinare ne erau pline „ochi" și, oarecum burghezi, n'am uitat să învelim frumos și cu atenție și o oală cu... sarmale fără zeamă!

Drumul l-am făcut pe nesimțite până la casa de adăpost din Mălăești.

Un soare cald în tot timpul parcursului ne-a silit să scoatem depe noi toate bulendrele și să rămânem numai în cămașă.

In Decembrie, aș vrea să văd, în București, cui i-ar da mâna să facă o plimbare, măcar prin curtea lui... în cămașe.

Dar la munte se schimbă... socoteala.

Deși calci pe zăpada înghețată „tun" radiațiile soarelui încălzesc aerul atât de mult, încât e imposibil să stai prea îmbrăcat, deoarece transpiri ca'n timpul verii.

Dar mi-te noi, cari mai mergeam... și la deal...

LA GURA SOBEI IN CABANA

Casa de adăpost din Mălăești era foarte simpatică: vorbesc de aceea veche, dărâmată între timp de o avalanșe.

Micuță, doar două odăi și o sufragerie, această „căsoaie" era ascunsă într'un desiș de brad în cel mai de jos circ glaciar al văei.

La soba de tuciu din sufragerie, și la lumina unei lămpi cu gazorniță, am petrecut o noapte de Moș Ajun sublimă.

Pe plita sobei, cănile fumegau cu un ceai aromat și dulce, făcut din apă de zăpadă.

Pe grătarul sobei, bocancii noștri puși soldățește, la rând, așteptau orele de „odihnă" ca să se usuce...

In fața merindelor și în cântecul cărbunilor din sobă, gândul nostru alunecă spre sate și orașe unde, în această noapte, așteptată de milioanele de copii din întreaga lume, văzduhul este brăzdat de colindele lor... Sus la munte, numai viscolul colindă cu glasul lui tăios și înghețat, la porțile de cetate ale masivelor de granit.

Ce căutam noi, în împărăția de ghiață a naturii?

Căutam liniștea pe care nu o putem avea în lumea orașelor, în fumul cafenelelor, în mirosul de mucegai al cinematografelor suprapopulate, sau în aburul alcoolic al bodegelor.

Aici, numai un „gât" de rom și un ceai cu o felie de cozonac îți mulțumesc, plăcerea stomacului, pe când aceea a sufletului o găsești însutit mai sublimă în priveliștea care ți se desfășoară în fața ochilor.

LA PEȘTERA IALOMIȚEI CU BUCURA DUMBRAVA

Dela casa din Mălăești am plecat încă de cu noapte.

O lună plină, cu razele resfrânte, pe albul sclipitor al zăpezii, ne-a luminat calea mai grozav decât oricare alt far pământesc.

Am urcat voioși ultimele clinuri de munte și, când soarele a răsărit în văpăi de incendiu, noi eram de mult pe vârful Scara și de aci, lângă „Omul". 2500 metri înălțime! Suntem mai sus decât cea mai de sus... vietate.

O aruncătură de ochi și toate văile se aștern la picioarele noastre: iată colo spre apus unde încă volburile nopței nu s'au ridicat complet, cum vârful Pietrei Craiului se profilează pe lanțul Făgărașilor, iar în contra soarelui, Valea Ialomiței pare cufundată într'o văpaie roșie-violetă....

Nu ne mai săturam privind; aparatul fotografic este în plină activitate. Cu regret însă, trebue să începem scoborâșul spre Pesteră.

Când pe rachete, când pe tunul pantalonilor ajungem urgent sub cascada Ialomiței, unde panta devine mai lină.

Peisagiul din valea Ialomiței are aspect polar sau de... lună văzută prin telescop!

Singur pe aceste văi în miez de iarnă, te crezi pierdut; noroc însă că din vale, imediat, la începutul brădișului un norișor de fum albăstrui iți indică o așezare omenească.

E schitul Peștera.

O hrubă de piatră unde mistria iernei a clădărit mii de stalactite de ghiață.

Treci printre ele la fel ca și'n peisagiile închipuite din palatul de cristal al zânei din poveștile cu balauri.

Astfel, pe înoptat, am ajuns și noi în preziua Crăciunului, la peștera din valea Ialomiței.

In poiana Crucii, unde se spune că haiducii și-ar fi îngropat comorile, zăpada are sclipiri stranii și troznetul ei de scrob înghețat, sub bocancii noștri grei, îți dă impresia unor vaete de om chinuit.

Am poposit o clipă lângă crucea din poiană.

De jur împrejur, brazii seculari dădeau, cu umbrele lor de nepătruns, închipuire de fantastic altar.

Mediul acesta de basm cu strigoiu ne-a dat puteri de reacție și, ca să piară frica, am cântat lângă cruce un „Bună dimineața la Moș Ajun".

In ecoul munților, acest cântec de datină a răsunat prelung.

Am coborât apoi spre schitul nou.

Părintele Leonida, care ascultase, ne-a întâmpinat lângă izvorul clocotitor din capul livezei și ne-a mulțumit cu un „La mulți ani!"

Iar Fani Seculici sau, pe numele ei de poetă, Bucura Dumbravă, care ca și noi venise să petreacă sărbătorile Nașterii Domnului în liniștea de sihăstrie din vârful munților, ne-a împărțit nuci și mere.

Nu mai colindasem de 16 ani; când mâinile au cuprins cele 4 nuci și două mere, mi-am adus aminte de zilele plăcute ale copilăriei fără de griji, când deabia așteptam noaptea sfântă, ca să plec cu traista după colindețe.

Am adormit în mirosul de rășină de brad arsă, odată cu lemnul, în soba chiliei...

In miez de noapte, călugărul Leonida în chip de... umbra lui Hamlet... ne-a bătut în fereastră: „Haideți la slujba sfântă a utreniei!"

Am aprins lumânărica farului și pe o potecuță, pe deasupra volburoasei ape a Ialomiței, am plecat toți patru spre schit.

Ningea liniștit, iar micuțul clopot din clopotnița schitului era singura muzică ce spărgea în noaptea Nașterii, cu dangătul lui melodios, nesfârșita tăcere a împărăției munților...

I. Săvescu

Sărbătoarea sfântă a Nașterii Domnului, turistul o petrece în cabană de vârf de munte, privind spre piscurile unde zăpada dansează în vârtejuri nebunești

O STARE DE SLĂBICIUNE INGRIJORĂTOARE

QUINTONINE
triumfă

„Am 31 de ani, scrie Dl. M. René PESTY, 5, rue d'Alsace-Loraine din Garenne, și ajunsesem într'o stare de slăbiciune în adevăr nelniștitoare. Injecții, poțiuni, nu au folosit. Am încercat Quintonine, care cel puțin este un produs natural. Termin abea primul meu flacon și rezultatul este cu totul deosebit".

Quintonine este un extract concentrat lichid cu bază de plante tonice aperitive și stomachice, la cari glicero-fosfatul de calciu adaogă elementele sale reconstituante. Amestecul de Quintonine cu un litru de vin de masă dă instantaneu un litru întreg de vin fortifiant delicios, suveran în toate cazurile de slăbiciune, anemie, depresiune, lipsă de poftă de mâncare. Un păhărel înaintea fiecărei mese — și veți regăsi repede bucuria de a trăi

QUINTONINE

PRODUS FRANCEZ. — LABORATOARELE HELIN

Dă înfățișare bună

LA FARMACII ȘI DROGUERII

POVESTE DE CRĂCIUN

(Continuare din pag. 13)

„Și au luptat în întrecerea aceia trimiși ai mai multor nații, până chiar și din îndepărtatele ținuturi pe care cântă cocoșul galic, precum și trimiși ai semilunei.

Dar lupta cruntă foarte a fost cucerită de un fecior al neamului lui Sobiescky, prin eșirea din răsboire a trimișilor slavilor dela miazăzi.

Dar după ce s'a mai desfășurat odată întrecerea, care a stârnit atâta val de însuflețire în lungul și în latul țării, tot poporul așteptând'o cu mare nerăbdare, a venit un an când pentru înfăptuirea ei s'a iscat însă o mare sfadă, — ce avea să ducă la pierzania întrecerii.

Și s'a împlinit vorba românului, pe dos petrecută de data asta, când doi se ceartă al treilea (sportul) pierde.

Și așa a fost că două tabere sfătuindu-se care să înfăptuiască întrecerea, nu s'a mai dat ocolul, spre durerea flăcăilor care se pregătiseră cu sârg și din vreme.

Mâhnire mare a cuprins țara și iubitorii întrecerii au plâns lacrimi amare și de nețărmurită jale că murea o inițiativă atât de minunată.

Dar nenorocirea nu s'a sfârșit aici, ci și în anul care a venit după cel de cruntă bejenie, povestea a fost aceeaș: „Turul" nu s'a mai dat.

De data asta jalea n'a mai fost atât de mare, căci omul este lăsat dela Dumnezeu să îndure și să se obișnuiască cu toate relele.

Au fost mai puțini cei pe care i-a cuprins iar jalea, norodul, marele norod, uitând aproape cu totul că s'a desfășurat cândva un ocol al țării".

Lectorul a ridicat ochii depe ziar.

In pat, peste plapumă și perne, ascultătorii lui dormeau pe jumătate îmbrăcați, cu traistele și bețele alături, gata de pornit la colindat.

I-a privit câteva clipe cu ochii de părintească ocrotire, a zâmbit ușor și iertător pentru indelicateța lor și și-a continuat lectura, fără glas.

„Și iată cum, — sfârșesc povestirea letopiseții celor timpuri de glorioasă domnie a bicicletei, — fostu-i-a dat celei mai minunate răsboiri între flăcăii țării noastre și a celorlalte neamuri să se săvârșească din viață în nepăsarea întregului pop și jelită de un mănunchi de iubitori care au clitorit cu multă dragoste și jertfă la aducerea ei pe lume...".

Capul i-a căzut pe piept, mâna s'a lăsat ușor în jos, pe marginea jilțului și încet, încet, a ațipit și el...

...afară începea să răsune clinchet de clopoței: glasul colindătorilor.

Ii acompania lătratul câinilor deșteptați...

EMIL JENCEC